

Η ΣΙΩΠΗ ΤΩΝ ΔΕΝΤΡΩΝ

Mo Hayder

Μετάφραση:
Βαγγέλης Γιαννίσης

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΔΙΟΠΤΡΑ

(17 Ιουλίου)

Αφού τα πάντα είχαν τελειώσει, ο επιθεωρητής Τζακ Κάφερι, της Περιφερειακής Ομάδας Ερευνών του Νότιου Λονδίνου (AMIT), μπορούσε να παραδεχτεί πως, απ' όλα όσα είχε δει στο Μπρίξτον εκείνο το συννεφιασμένο βραδάκι του Ιουλίου, τα κοράκια ήταν αυτά που τον έκαναν να ανατριχιάσει περισσότερο.

Βρίσκονταν εκεί όταν βγήκε έξω από το σπίτι των Πιτς – είκοσι ή και περισσότερα από δαύτα στέκονταν πάνω στο γκαζόν του γειτονικού κήπου, αγνοώντας την ταινία με την οποία η αστυνομία είχε αποκλείσει την περιοχή, τους περαστικούς και τους τεχνικούς της Σήμανσης. Μερικά είχαν ανοίξει τα ράμφη τους. Άλλα βαριανάσαιναν. Όλα τους, ωστόσο, τον παρατηρούσαν – λες και ήξεραν τι είχε συμβεί μέσα στο σπίτι. Λες και γελούσαν με την αντίδρασή του βλέποντας το σκηνικό. Με τον αντιεπαγγελματικό τρόπο με τον οποίο είχε κάνει την υπόθεση προσωπική.

Αργότερα, θα καταλάβαινε πως η συμπεριφορά των κορακιών δεν ήταν τίποτε άλλο από ένα βιολογικό τικ, πως δεν μπορούσαν να δουν τις σκέψεις του, δεν θα μπορούσαν να ήξεραν τι είχε συμβεί στην οικογένεια Πιτς, ωστόσο και μόνο η εικόνα τους έκανε τις τρίχες στον σβέρκο του να ορθώνονται. Κοντοστάθηκε στο μέσο του μονοπατιού στον κήπο για να βγάλει τη φόρμα που είχε φορέσει προτού εισέλθει στον χώρο του εγκλήματος και την έδωσε σε έναν αξιωματικό της Σήμανσης, φόρεσε τα παπούτσια που είχε αφήσει έξω από τον

αποκλεισμένο με την ταινία χώρο και άρχισε να κατευθύνεται προς τα πουλιά. Εκείνα απογειώθηκαν, κουνώντας μανιασμένα τα μαύρα σαν πίσσα φτερά τους.

Το Πάρκο Μπρόκγουελ –μια τεράστια ισοσκελής τριγωνική περιοχή γεμάτη δέντρα, με την κορυφή της να δείχνει τον σταθμό του Χερν Χιλ– ακολουθεί παράλληλα, για περισσότερο από ενάμισι χιλιόμετρο, το όριο δύο διαφορετικών περιοχών του Νότιου Λονδίνου. Στη δυτική του μεριά, βρίσκεται η κακόφημη περιοχή του Μπρίξτον –εκεί όπου κάποια πρωινά, εργάτες του δήμου αναγκάζονται να στρώσουν τους δρόμους με άμμο, προκειμένου να στεγνώσει το αίμα– και, στα ανατολικά, το Ντόλγουιτς, γεμάτο από κατάφυτα με λουλούδια πτωχοκομεία και σπίτια διακοσμημένα με τους φεγγίτες, σήμα κατατεθέν του αρχιτέκτονα Τζον Σλόουν. Το Ντόνεγκαλ Κρέσεντ βρίσκεται δίπλα από το Πάρκο Μπρόκγουελ, στριμωγμένο ανάμεσα σε μια παμπ, η οποία είχε βάλει λουκέτο, και σε ένα γωνιακό μαγαζί με Ινδό ιδιοκτήτη. Ανήκε σε ένα ήσυχο συγκρότημα κατοικιών ιδιοκτησίας του δήμου, που αποτελούνταν από περίπου πενήντα μονοκατοικίες, με αυλές γυμνές, δίχως ούτε ένα δέντρο, και πόρτες βαμμένες στο καφέ της σοκολάτας. Τα σπίτια είχαν θέα σε ένα οικόπεδο με κακοδιατηρημένο γκαζόν, σε σχήμα πέταλου, όπου παιδιά έκοβαν βόλτες με τα ποδήλατά τους τα βράδια. Ο Κάφερι φανταζόταν πως οι Πιτς έπρεπε να ένιωθαν σχετικά ασφαλείς στην περιοχή αυτή.

Έχοντας βγάλει την άβολη φόρμα της Σήμανσης, ευγνώμων που μπορούσε και πάλι να αναπνεύσει τον καθαρό αέρα έξω από το σπίτι, έστριψε ένα τσιγάρο και κατευθύνθηκε προς τον όμιλο των αξιωματικών, δίπλα στο βαν της Ομάδας Επιστημονικής Υποστήριξης. Εκείνοι σταμάτησαν την κουβέντα, βλέποντάς τον να πλησιάζει, αλλά εκείνος γνώριζε τι σκέφτονταν. Είχε μόλις περάσει τα μισά της τέταρτης δεκαετίας της ζωής

του –δεν ήταν ακόμη πρωτοκλασάτος αξιωματικός– αλλά οι περισσότεροι αξιωματικοί στο Νότιο Λονδίνο ήξεραν ποιος είναι. «Ένα από τα πουλέν της Μητροπολιτικής Αστυνομίας», τον είχε αποκαλέσει το επίσημο έντυπο της αστυνομίας. Ήξερε πως είχε καλή φήμη στο Σώμα, κι αυτό τον εξέπληττε πάντοτε. *Τα μισά να ήξεραν.* Ήλπιζε πως δεν θα πρόσεχαν πως τα χέρια του έτρεμαν.

«Λοιπόν;» Άναψε το τσιγάρο και κοίταξε τη σφραγισμένη πλαστική σακούλα με τα στοιχεία, την οποία κρατούσε ένας κατώτερος αξιωματικός της Σήμανσης. «Τι έχουμε;»

«Το βρήκαμε στο πάρκο, γύρω στα είκοσι μέτρα από το πίσω μέρος της μονοκατοικίας των Πιτς».

Ο Κάφερι πήρε τη σακούλα και την περιεργάστηκε προσεκτικά. Ένα αθλητικό παπούτσι μάρκας Νάικ για παιδιά, λίγο πιο μικρό από το χέρι του, βρισκόταν στο εσωτερικό της. «Ποιος το βρήκε;»

«Τα σκυλιά».

«Και;»

«Έχασαν τα ίχνη. Στην αρχή έδειχναν πως τα είχαν βρει – έτσι πιστεύαμε». Ένας αρχιφύλακας που φορούσε το μπλε πουκάμισο της ομάδας εκπαιδευτών σκύλων, σηκώθηκε στις μύτες των ποδιών του κι έδειξε πάνω από τις στέγες, προς το πάρκο που απλωνόταν πίσω τους, λεκιάζοντας τον ορίζοντα με τις μαύρες σιλουέτες των δέντρων. «Μας οδήγησαν γύρω από το μονοπάτι που διασχίζει το δυτικό κομμάτι του πάρκου, αλλά έπειτα από μισό χιλιόμετρο σταμάτησαν». Κοίταξε με βλέμμα γεμάτο αμφιβολία τον βραδινό ουρανό. «Και τώρα έχει νυχτώσει».

«Μάλιστα. Νομίζω πως πρέπει να επιθεωρήσουμε τον χώρο από ψηλά». Ο Κάφερι έδωσε το παπούτσι στον αξιωματικό της Σήμανσης. «Βάλτε το σε μια αεροστεγή σακούλα».

«Δεν καταλαβαίνω».

«Το παπούτσι έχει αίμα πάνω του. Δεν το βλέπεις;»

Οι ειδικοί προβολείς που είχε στήσει η Σήμανση έλουσαν με φως την οικία των Πιτς και τα δέντρα πίσω της. Στην μπροστινή αυλή, οι τεχνικοί της Σήμανσης, φορώντας μπλε πλαστικές φόρμες, έψαχναν για στοιχεία σε κάθε τετραγωνικό εκατοστό του γρασιδιού, και πέρα από την ταινία, που η αστυνομία είχε τοποθετήσει, σοκαρισμένοι γείτονες στέκονταν σε ομάδες, καπνίζοντας και ψιθυρίζοντας, πλησιάζοντας πρόθυμα κάθε επιθεωρητή με πολιτικά που σκόπευε να τους κάνει ερωτήσεις. Και οι δημοσιογράφοι ήταν παρόντες, φανερά ανυπόμονοι.

Ο Κάφερι στεκόταν δίπλα στο βαν και παρατηρούσε το σπίτι. Ήταν μια διώροφη μονοκατοικία, με τοίχους στρωμένους με χαλίκι, ένα δορυφορικό πιάτο στην οροφή, παράθυρα με αλουμινένια κουφώματα κι ένα σημείο πάνω από την πόρτα, όπου η υγρασία είχε εισχωρήσει στον τοίχο. Σε κάθε παράθυρο κρέμονταν διακοσμητικές δαντέλες και οι κουρτίνες ήταν ερμητικά κλειστές.

Μπορεί να είχε δει την οικογένεια Πιτς, ή τουλάχιστον ό,τι είχε απομείνει απ' αυτούς, αφού όλα είχαν τελειώσει, ωστόσο αισθανόταν πως τους γνώριζε. Ή πιο σωστά, ήξερε το αρχέτυπο της οικογένειάς τους. Οι γονείς —ο Άλεκ και η Κάρμελ— δεν ήταν τα συνηθισμένα θύματα που θα προκαλούσαν τη λύπη της ομάδας: και οι δυο τους ήταν αλκοολικοί, άνεργοι, ενώ η Κάρμελ Πιτς είχε σκυλοβρίσει τους τραυματιοφορείς, καθώς εκείνοι τη μετέφεραν στο ασθενοφόρο. Ο Κάφερι δεν είχε δει τον μοναχογιό τους, τον εννιάχρονο Ρόρι. Μέχρι να εμφανιστεί στο σημείο, οι υπόλοιποι αστυνομικοί είχαν κάνει το σπίτι άνω-κάτω, στην προσπάθειά τους να βρουν το παιδί — μέσα σε ντουλάπια, στη σοφίτα, ακόμη και μέσα στους τοίχους του μπάνιου. Είχε βρεθεί ένα ματωμένο ίχνος πάνω στο σοβατεπλί της κουζίνας και το τζάμι της πίσω πόρτας ήταν σπασμένο. Ο Κάφερι είχε πάρει μαζί του έναν αξιωματικό της τοπικής αστυνομίας, προκειμένου να ψάξουν το εγκαταλειμμένο κτίριο παραδίπλα, τρυπώνοντας από ένα άνοιγμα και μπουσουλώντας στο εσωτερικό, με τους φακούς ανάμεσα στα δόντια, λες και εισέβαλλαν στο αρχηγείο

μυστικής οργάνωσης. Το μόνο που βρήκαν ήταν τα συνηθισμένα ίχνη που αφήνουν πίσω τους οι άστεγοι. Κανένα άλλο σημάδι ζωής. Ο Ρόρι Πιτς δεν βρισκόταν εκεί. Τα γεγονότα είχαν ήδη μεγάλο βάρος και για τον Κάφερι ξυπνούσαν μνήμες του παρελθόντος. *Μην το κάνεις πρόβλημά σου, Τζακ, μην το αφήσεις να σου διαλύσει το μυαλό.*

«Τζακ;» Η Αρχιεπιθεωρητής Ντανιέλα Σούνες εμφανίστηκε ξαφνικά δίπλα του. «Είσαι καλά, φιλαράκο;»

Εκείνος κοίταξε δίπλα του. «Ντάνι, πόσο χαίρομαι που είσαι εδώ!»

«Τι τρέχει, δικέ μου; Έχεις μια φάτσα λες και σου έχωσαν τη μούρη στον πισινό γαϊδάρου».

«Ευχαριστώ, Ντάνι». Έτριψε το πρόσωπό του και τεντώθηκε. «Είμαι σε υπηρεσία από τα μεσάνυχτα».

«Και ποιος είναι ο υπεύθυνος της υπόθεσης;» Έδειξε το σπίτι. «Ένα πιτσιρικά εξαφανίστηκε, σωστά; Πώς τον λένε, Ρόρι;»

«Σωστά. Μας βλέπω να σπάμε τα κεφάλια μας. Είναι μόλις εννιά χρονών».

Η Σούνες ξεφύσησε με θόρυβο από τη μύτη και κούνησε το κεφάλι της. Ήταν μεγαλόσωμη, παρόλο που η κορμοστασιά της ήταν κοντή, και ο όγκος της γέμιζε την αντρική της στολή. Με τα κοντοκουρεμένα μαλλιά της και το ανοιχτόχρωμο δέρμα της, έμοιαζε περισσότερο με νεαρό απόφοιτο της Ακαδημίας που ετοιμαζόταν να εμφανιστεί για πρώτη φορά στο δικαστήριο, παρά για σαραντάχρονη αρχιεπιθεωρητή. Αντιμετώπιζε τη δουλειά της με υπέρμετρη σοβαρότητα. «Μάλιστα. Και ποια είναι η ομάδα;»

«Δεν ξέρουμε ακόμη αν έχουμε να κάνουμε με δολοφονία. Δίχως πτώμα, δεν έχει σχηματιστεί η ομάδα ακόμη».

«Α, που να πάρει, με τους βρομοτεμπέληδες που μπλέξαμε».

«Η τοπική αστυνομία έχει ξεσκονίσει το σπίτι και δεν μπορούν να τον βρουν. Έβαλα σκυλιά να ψάξουν στο πάρκο, κι ένα ελικόπτερο θα φτάσει όπου να 'ναι στην περιοχή».

«Γιατί πιστεύεις πως είναι στο πάρκο;»

«Όλα αυτά τα σπίτια βρίσκονται μπροστά του». Έδειξε τα δέντρα που υψώνονταν πάνω από τις στέγες. «Έχουμε έναν μάρτυρα ο οποίος είδε κάτι να κατευθύνεται προς τα δέντρα, από το σπίτι. Η πίσω πόρτα είναι ξεκλειδωτή, υπάρχει μια τρύπα στον φράχτη και τα παλικάρια βρήκαν ένα παπούτσι στην άκρη του πάρκου».

«Εντάξει, εντάξει, με έπεισες». Η Σούνες σταύρωσε τα χέρια στο στήθος και κάθισε στις φτέρνες της, κοιτάζοντας τριγύρω τους τεχνικούς, τους φωτογράφους και τους αστυνομικούς. Μπροστά στην πόρτα του σπιτιού, στο νούμερο τριάντα, ένας φωτογράφος εξέταζε τις μπαταρίες στη ζώνη του, τοποθετώντας τη βαριά συσκευή μέσα σε μια θήκη. «Το μέρος μοιάζει με σκηνικό κινηματογραφικής ταινίας».

«Η ομάδα θα εργαστεί όλη τη νύχτα».

«Και τι παίζει μ' εκείνο το ασθενοφόρο; Παραλίγο να με βγάλει από τον δρόμο».

«Α, ναι, μετέφερε τη μητέρα. Εκείνη και ο αντρούλης της μεταφέρθηκαν στο Βασιλικό Νοσοκομείο. Θα επιζήσει, μα δεν υπάρχουν ελπίδες για εκείνον. Εκεί που χτυπήθηκε...» –ο Κάφερι ακούμπησε το πίσω μέρος του κεφαλιού του με την παλάμη– «...ο εγκέφαλός του έχει διαλυθεί». Κοίταξε πίσω του κι έγειρε προς το μέρος της, χαμηλώνοντας τη φωνή του. «Ντάνι, θα κρατήσουμε κρυφά κάποια πράγματα από τους δημοσιογράφους, δεν θέλω να τα δω να εμφανίζονται στις εφημερίδες».

«Τι είδους πράγματα;»

«Δεν είναι απαγωγή που σχετίζεται με την κηδεμονία του παιδιού. Είναι ο βιολογικός τους γιος, δεν υπάρχουν άλλοι πρόωη».

«Τότε, μιλάμε για κάποιον τίγρη;»

«Δεν είναι ούτε τίγρης». (Όταν ο απαγωγέας χαρακτηρίζεται τίγρης, σημαίνει πως θα ζητήσει λύτρα, και οι Πίτς δεν

βρίσκονταν στην οικονομική κάστα, την οποία αυτού του είδους οι απαγωγείς χτυπούν.) «Κι όταν αναλύσεις όλα τα στοιχεία, καταλαβαίνεις πως δεν πρόκειται για απλή υπόθεση».

«Τι εννοείς;»

Ο Κάφερι κοίταξε τριγύρω του, προς την κατεύθυνση των δημοσιογράφων και των γειτόνων. «Πάμε μέσα στο βαν». Ακούμπησε την πλάτη της Σούνες. «Δεν θέλω να έχουμε ακροατήριο».

«Πάμε». Μπήκε στο βαν και ο Κάφερι την ακολούθησε. Φτυάρια, κοπτικά εργαλεία και αλουμιένιες πλάκες κρέμονταν από τις πλευρές του βαν, ενώ ένα μίνι ψυγείο γουργούριζε σε μια γωνία. Έκλεισε την πόρτα, μάγκωσε με το πόδι του ένα σκαμπό και της το προσέφερε για να καθίσει. Εκείνη κάθισε απέναντί του, μερικά εκατοστά μακριά του, με τους αγκώνες στα γόνατα, κοιτάζοντάς τον προσεκτικά.

«Λοιπόν;»

«Υπάρχει κάτι ανησυχητικό».

«Σαν τι;»

«Ο τύπος έμεινε μαζί τους».

Η Σούνες συνοφρυώθηκε, τρίζοντας τα δόντια της, σαν να μην μπορούσε να αποφασίσει αν ο Κάφερι αστειευόταν ή όχι. «Έμεινε μαζί τους;»

«Ακριβώς. Ήταν... ήταν μαζί τους. Για σχεδόν τρεις μέρες. Τους είχε δέσει με χειροπέδες και τους είχε δίχως φαγητό και νερό. Η αρχιφύλακας Κουίν πιστεύει πως αν είχαν περάσει άλλες δώδεκα ώρες, κάποιος από τους δυο τους θα είχε πεθάνει». Ανασήκωσε τα φρύδια του. «Και το χειρότερο απ' όλα ήταν η μυρωδιά».

Η Σούνες έκλεισε τα μάτια της. «Τι καλά».

«Έπειτα, έχουμε κι αυτά τα ορνιθοσκαλίσματα στον τοίχο».

«Χριστέ μου!» Η Σούνες ανακάθισε, ξύνοντας το κοντοκουρεμένο κεφάλι της με την παλάμη. «Μου φαίνεται πως ο τύπος ξέφυγε από το τρελάδικο».

Εκείνος κατένευσε. «Ναι. Αλλά δεν πρέπει να βρίσκεται μακριά. Το πάρκο έχει κλείσει και λογικά θα τον έχουμε σύντομα στα χέρια μας».

Σηκώθηκε για να βγει από το βαν. «Τζακ;» Η Σούνες τον σταμάτησε. «Βλέπω ότι κάτι άλλο σε ανησυχεί».

Εκείνος κοντοστάθηκε για λίγο, με το βλέμμα στο πάτωμα, τρίβοντας τον σβέρκο του. Αισθάνθηκε λες και κάποιος είχε μόλις κρυφοκοιτάξει μέσα στο μυαλό του. Συμπαθούσε τη Σούνες, και τα αισθήματα ήταν αμοιβαία: δεν ήταν σίγουρος γιατί, αλλά και οι δυο τους αισθάνονταν άνετα ως συνάδελφοι. Ωστόσο, υπήρχαν κάποια πράγματα, τα οποία επέλεγε να μην της αποκαλύψει.

«Όχι, Ντάνι», μουρμούρισε τελικά, σφίγγοντας τη γραβάτα του, δίχως να θέλει να ακούσει πόσες από τις σκέψεις του είχε μαντέψει. «Έλα, πάμε να ρίξουμε μια ματιά στο πάρκο».

Έξω, το βράδυ είχε πέσει στο Ντόνεγκαλ Κρέσεντ. Το φεγγάρι είχε ξεπροβάλει κατακόκκινο χαμηλά στον ουρανό.

Πίσω από το Ντόνεγκαλ Κρέσεντ, το Πάρκο Μπρόκγουελ φαινόταν να συνεχίζεται για χιλιόμετρα, γεμίζοντας τον ορίζοντα. Οι περισσότεροι λόφοι του ήταν γυμνοί, μερικοί μονάχα είχαν βλάστηση, άφυλλα δέντρα απλώνονταν στο μέσο, και στο ψηλότερο σημείο του βρισκόταν μια όαση εξωτικής πρασινάδας, αλλά ο δυτικός λόφος, μια έκταση στο μέγεθος τεσσάρων γηπέδων ποδοσφαίρου, ήταν κατάφυτος από δέντρα: μπαμπού και σημύδες, οξίες και ισπανικές καρυδιές, περικύκλωναν τέσσερις βρομερές λιμνούλες, ρουφώντας την υγρασία του εδάφους. Τα δέντρα αυτά θύμιζαν πυκνή ζούγκλα και το καλοκαίρι οι λιμνούλες σχεδόν άχνιζαν.

Στις οκτώ και μισή εκείνο το βράδυ, μερικά λεπτά προτού το πάρκο σφραγιστεί από την αστυνομία, ένας άντρας, όχι και τόσο μακριά από τις λίμνες, περπατούσε ανάμεσα στα δέντρα, έχοντας ζωγραφισμένη στο πρόσωπό του μια

έκφραση που μαρτυρούσε προσήλωση. Ο Ρόλαντ Κλέαρ ήταν ένας μοναχικός άνθρωπος, ένας ερημίτης με παράξενο χαρακτήρα. Κάποτε έμοιαζε χαμένος και μερικές φορές, όταν είχε τη διάθεση, μάζευε διάφορα πράγματα. Σαν τα σκαθάρια που τρέφονταν από τα ψοφίμια, ο Κλέαρ θεωρούσε πως τίποτα δεν πάει χαμένο, τίποτα δεν ήταν άχρηστο. Ήξερε το πάγκο σαν την παλάμη του χεριού του και συχνά περιπλανιόταν σε αυτό, ψάχνοντας στους κάδους των απορριμμάτων και κάτω από τα παγκάκια. Ο κόσμος τον απέφευγε. Είχε μακριά, σχεδόν γυναικεία, μαλλιά και μια μυρωδιά για την οποία κανείς δεν τρελαινόταν. Ήταν μια γνώριμη μυρωδιά – άπλυτα, λερά ρούχα και ούρα.

Τώρα στεκόταν με τα χέρια στις τσέπες και παρατηρούσε το αντικείμενο ανάμεσα στα πόδια του. Μια φωτογραφική μηχανή Πένταξ. Ήταν παλιά και χαλασμένη. Τη μάζεψε και την περιεργάστηκε προσεκτικά, κρατώντας την κοντά στο πρόσωπό του, καθώς το φως ήταν λιγοστό, ψάχνοντας για σπασίματα. Ο Ρόλαντ Κλέαρ είχε άλλες τέσσερις ή πέντε φωτογραφικές μηχανές στο διαμέρισμά του, ανάμεσα στα άλλα αντικείμενα που είχε βρει στα σκουπίδια. Είχε ακόμη και μέρη από τον εξοπλισμό που απαιτούνταν για την εμφάνιση φιλμ. Έχωσε γρήγορα τη μηχανή στην τσέπη του κι έκοψε μια βόλτα, ψάχνοντας στο έδαφος. Εκείνο το καλοκαιρινό πρωινό, τα σύννεφα χόρευαν στον ουρανό, αλλά ο ήλιος έκαιγε όλο το απόγευμα με αποτέλεσμα να ξεραθούν οι άκρες του γρασιδιού. Μισό μέτρο παραπέρα βρισκόταν ένα ζευγάρι ροζ ελαστικά γάντια, μεγάλα, τα οποία έχωσε μαζί με τη φωτογραφική μηχανή στις τσέπες του. Έλειπα από λίγη ώρα, συνέχισε τον δρόμο του. Αφού εξέτασε τα γάντια κάτω από το φως μιας λάμπας στον δρόμο, αποφάσισε πως δεν άξιζαν να τα κρατήσει. Ήταν πολυφορεμένα. Τα έριξε σε έναν κάδο στην οδό Ρέιλτον. Ωστόσο, δεν μπορούσε να πετάξει τη μηχανή τόσο εύκολα.

Ήταν μια ήσυχη βραδιά για το Ίντια 99, το δικινητήριο ελικόπτερο που ανήκε στη δύναμη της βάσης Λίπτις Χιλ. Ο ήλιος είχε πέσει και η ζέστη, μαζί με τη συννεφιά, προκαλούσαν πονοκέφαλο στο πλήρωμα του ελικοπτερού. Είχαν ολοκληρώσει τις πάγιες δώδεκα διαδρομές τους όσο το δυνατόν γρηγορότερα –είχαν πετάξει πρώτα μέχρι το Χίθροου, έπειτα στον Θόλο, στο Κανάρι Γουόρφ, σε διάφορους ηλεκτρικούς σταθμούς, συμπεριλαμβανομένου του Μπάτερσι– και ήταν έτοιμοι να επιστρέψουν, όταν η φωνή του ελεγκτή εναέριας κυκλοφορίας ακούστηκε στα ακουστικά του κυβερνήτη. «Ίντια Λίμα καλεί το Ίντια εννιά εννιά».

Ο κυβερνήτης έφερε κοντά στα χείλη του το μικρόφωνο. «Σε ακούω, Ίντια Λίμα».

«Πού βρίσκεστε;»

«Βρισκόμαστε... εμ... πού;» Έγειρε λίγο μπροστά και κοίταξε κάτω, στην κατάφωτη πόλη. «Στο Γουόντσογουορθ».

«Καλώς. Το Ίντια εννιά οκτώ είναι εν κινήσει, αλλά δεν έχει επάρκεια καυσίμων για να φτάσει στις συντεταγμένες TQ3427445».

Ο κυβερνήτης έλεγξε τον χάρτη. «Είναι το Πάρκο Μπρόκγουελ;»

«Ακριβώς. Ένα παιδί αγνοείται, οι μονάδες εδάφους έχουν αποκλείσει την περιοχή, αλλά παλικάρια, να ξέρετε πως ο επιθεωρητής ήταν σπαθί μαζί μας, είτε πως ψάχνουν βελόνα στ' άχυρα. Δεν μπορεί να εγγυηθεί πως το παιδί βρίσκεται στο πάρκο, μόνο έχει ένα προαίσθημα, γι' αυτό δεν είστε υποχρεωμένοι να πάτε».

Ο κυβερνήτης απομάκρυνε το μικρόφωνο, έριξε μια ματιά στο ρολόι του και κοίταξε προς το πιλοτήριο. Ο συγκυβερνήτης και ο πιλότος είχαν ακούσει τη συζήτηση και του έδωσαν το OK με τους αντίχειρες υψωμένους. Καλώς. Σημείωσε την ώρα και τον αριθμό του ελεγκτή που τους καλούσε στο ημερολόγιο του αεροσκάφους κι έφερε το μικρόφωνο ξανά στα χείλη του.

«Ναι, το αναλαμβάνουμε, Ίντια Λίμα. Δεν έχει πολλή κίνηση απόψε, θα ρίξουμε μια ματιά. Σε ποιον μιλάμε;»

«Εμ... στον επιθεωρητή Κάφερι, της Ομάδας ΑΜΙΤ...»

«Από το Τμήμα Ανθρωποκτονιών;»

«Ακριβώς».